U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **L. T. H.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2007, č. j. 63 Az 53/2006 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem dne 24. 5. 2007, č. j. 63 Az 53/2006 - 23, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 2. 5. 2006, č. j. OAM-499/VL-10-05-2006, kterým byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížností podané v zákonné lhůtě stěžovatelka namítala, že krajský soud potvrdil rozhodnutí správního orgánu i přesto, že byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, neboť správní orgán vedl pohovor zcela účelově tak, aby mohl důvod pro podání žádosti označit za ryze ekonomický. Krajský soud pouze zkoumal, zda správní spis obsahuje několik vyjmenovaných listin, na jejichž základě pak rozhodl, aniž by se relevantním způsobem zabýval jejich obsahem. Soud rovněž nikterak nezkoumal, zda jsou v případě stěžovatelky dány podmínky uvedené v § 14 zákona o azylu. Závěr soudu, že zjevně neodůvodněná žádost vylučuje udělení humanitárního azylu, je podle stěžovatelky nesprávný. Soudem naznačený výklad § 16 zákona o azylu poškozuje účastníky řízení. Soud nijak nevysvětlil, jakým procesním způsobem by osoba splňující podmínky pro udělení humanitárního azylu mohla být vůbec podle § 14 zákona o azylu posuzována. Na základě uvedených důvodů, stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stížní námitka, že byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, neboť ministerstvo vedlo pohovor zcela účelově tak, aby mohlo důvod pro

podání žádosti označit za ryze ekonomický, je nově uplatněná a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. k ní nelze přihlédnout. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. stěžovatel v kasační stížnosti nemůže uplatnit důvody, jež neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „Důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit“. (Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS).

Po vyloučení nepřípustného důvodu se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V souvislosti s tvrzením stěžovatelky o nedostatku důvodů rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud uvádí, že k podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu týkající se jeho důvodů se vyjadřoval v řadě rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz. i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb.NSS, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve smyslu této judikatury lze již prima facie konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné. Krajský soud řádně přezkoumal rozhodnutí ministerstva v rámci stěžovatelkou uplatněných žalobních bodů a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil.

Nejvyšší správní soud poukazuje na dosavadní judikaturu k problematice posuzování splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti zdůrazňuje, že žádost stěžovatelky o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005 - 69, www.nssoud.cz. Ministerstvo proto nepochybilo, pokud vzhledem k tomu, že posoudilo žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, již neposuzovalo, zda žadatelka splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť aplikace tohoto ustanovení se váže na ustanovení § 12 zákona o azylu,

kterého v daném případě užito nebylo. Účelem humanitárního azylu a přezkumem výroků rozhodnutí o této formě azylové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz. Dále je třeba upozornit, že i žadatel se zjevně nedůvodnou žádostí o udělení azylu se může dovolat humanitárních důvodů, popř. správní orgán je může shledat sám již v rámci zkráceného řízení. V takovém případě však není místo pro zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., se současným udělením humanitárního azylu, ale naopak pouze pro kladný výrok ve smyslu § 14 citovaného zákona (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 3 Azs 77/2004 - 86).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka sama žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu